

MAGYAR BIVALYOK...

A szóbanforgó bivalyok átlagos életkora 22 év és árvalányhajás magyar cserkészsapkát viselnek. Gyengébbek és rosszulterjesztettek kedvéért azt is megjegyezhetjük, hogy ezek a "bivalyok" tulajdonképp nem mások, mint a magyar jamboree-örs tagjai, akik a fülöp-szigeti világtáborra készülődve magukat annak az országnak leggyakrabban előforduló háziállatjáról "Bivaly örs"-nek nevezték el.

A "bivalyokkal" a rummerfieldi cserkésztanfolyán találkozottam, amint az éppen ott táborozó passai 6-os csapat táborozásán a "szlukamadár" nevű magyar népijátékot mutatták be a "dongó"-val együtt, hogy majd azzal barnabőrű távolkeleti cserkésztestvéreiket, malájokat, hindukat, sőt arabokat és szájatató szingalézeket is szórakoztassanak.

Nótakincsükben a magyar népdalok mindenféle változatán kívül kínai, török és pekisztáni dalok is szerepelnek, mint például a "Pigija baba laszi da-katóra," /de nem "Iaci dagadt orra," "ahogy ezt a válialkozó hatosok nyomban átköltötték/ mert hisz az idegen-nyelvű cserkész barátságát régi dzsembo-risták tapasztalatai szerint úgy lehet leggyorsabban megszerezni, ha saját nyelvükön szólalunk meg.

LAPZÁRTAKOR már megérkeztek az első beszámolók a "Bivalyok" világművészeti kiállításáról. Japánban az ottani egyetemisták számára népművészeti kiállítást és népi bemutatót rendeztek. - A Jamboree szakadó esőben nyitották meg július 18-án. A Manila Times c. napilap első oldalán közli, hogy a diszfelvonuláson a magyarok kapták a legnagyobb üdvözlést.

Az Egyetemi Cserkészszövetség által kiállított Jamboree-örs tagjai eredeti magyar népviseletben előadandó táncokkal szerepelnek a világtábor színpadán. Hogy a távolkeletiekkel Magyarországot minél jobban megismertessék, egy hordozható és könnyen összeállítható kiállítás-anyagot is visznek magukkal, mely színes képek, térképek és népművészeti tárgyak felhasználásával ismerteti a magyar nép sajátosságait. A kiállítást és népi bemutatókat a Jamboree után Malajziába, Pakisztánba, Indiába és Iránba is magukkal viszik.

Ez talán az első alkalom a magyar cserkészélet történetében, hogy egy magyar cserkészegység egyszóval egész Dél-Ázsiát beutazza, s így ez utnak remekül jelentősége van.

...a manilai cserkész világtáboron

Nehéz szavakba önteni mindazt, amit a föld különböző pontjairól egybesereglett 6 lelkes magyar cserkész érez világljáró körútján. Most kezdjük megérteni, hogy mi volt az oka annak a döntésnek, hogy a tizedik világjamboreet egy távolkeleti országban, a Fülöp-szigeteken tartsák meg. Nemrég még sokakkal együtt kételkedtünk, hogy vajjon miért alig ismert országban, a színesek hazájában kell találkozót tartani. Rá kellett jönnünk azonban, hogy az ő cserkészletük nem lebecsülendő, sőt nagyon sok tekintetben nekünk kissé elpuhult fe-

hárembereknek példát lehet vennünk tőlük. Különösen a felebarátiszeretet, a harmadik és a negyedik cserkésztorvény ragyogó példáját kaptuk tőlük.

Részletes beszámolót nem kívánok most adni. Ezt közösen csokorba foglaljuk majd, ha hazaérkeztünk. Csúpan a fontosabb benyomásokról emlékezem meg. Attól a perctől kezdve, hogy New Yorkban feltettük árvalányhajás sapkáinkat, a világ szeme felfigyelt ránk, az érdeklődés és a kérdések özönének központjává váltunk. Ennek megfelelően igyekeztünk magyarságunkat, szegény elnyomott hazánkat megismertetni.

Világjáró utunk első állomása Japán Tokyo volt. Itt kaptunk először két nap alatt izelítőt a keleti vendégszeretetből. Ha az utcán megtoltunk egy megrakott háromkerekű triciklit, az öreg bácsi öt percen keresztül összetett kézzel hajlongva hálálkodott. Népi táncaink nagy tetszést keltek, habár mezteláb kellett csattogtatni talpainkat, mert a japán szokás szerint cipőben nem lehet bemenni a termekbe, mégkevésbé csizmában.

Manilába érkezve az édes kis philippin kölykök "Hi Brot! Welcome to Philippin" kiáltással fogadtak. Amikor megtudták, hogy magyarok vagyunk legálább "két méteresekeket" ugráltak örömkukben. Amikor megszólaltak, a szánk is tétva maradt az álmélkodástól, hogy még egy kis ötéves philippinó is mennyi mindent tud rólunk magyarokról és milyen részletesen ismerik forradalmunkat.

Az egész Jamboree időtartama alatt talán mi magyarok voltunk a leglátogatottabb és legismertebb kontingensek egyike. Nótáinkat, táncainkat, tábor-tuzeinket mindig nagy taps követte. Rádiók, újságírók, fotoreporterek állandóan ott hemzsegetek körülöttünk. Nem akarom azt mondani, hogy ez a sok siker mind a mi érdemünk, - hatunké. - Jóval több érdeme van ebben a hősi magyar népnek, 1956 októberének. Külön köszönet jár azonban Horváth János professzornak, aki nagymértékben hozzájárult távolkeleti utunk előkészítéséhez és megalapozásához.

Jó Munkát!

FARKAS SÁNDOR

1959. július 31

az Indiai Óceán felett.

RAJPORTYA KERETMESE.

A magyar törzsek az Etlközben legeltették csordáikat, de mivel hogy a besenyő már nagyon nyugtalanzkodott a keleti gyepekön, a fű sem volt olyan dus, mint a mult nyáron, de még a vad is mindig ritkább és ritkább lett, elhatározták, hogy új helyet keresnek, ahol nyugodtabb és gazdagabb rétekre találának. Nem akartak messzire menni, csak éppen annyira, hogy a besenyő éccaka ne utthessen rajtuk meg a méneseiken.

Kiválasztották a leggyvesebb és legbátrabb fiaik színet-javát és négy csoportban elindították őket egy új telephely keresésére.

Mindegyik csoport külön külön uton indult el. Egy folyó közelében nyomokra találtak, ezeket óvatosan követték és egy dombtetőre érkeztek, ahol elhagytak

vadásztábor-tűzre bukkantak. A dombtetőről letekintettek és egy pataktól, meg erdőtől övezett rétet láttak maguk alatt elterülni. Lesiettek és táborot vertek. Nemsokára mind a négy csoport ott volt, mert mindegyik ezt a helyet tartotta legalkalmasabbnak az új letelepedésre. Már esteledett. Tűzet gyújtottak, friss vadpecsenye-vacsora után nagy örömkukben, - hogy ilyen szép helyre találtak - nagy éneklést csaptak és még sokáig lehetett cifra regék szava-it hallani.

Másnap a legrövidebb uton mentek vissza a régi gyepekre, hogy minél hamarabb új telephelyekre vezethessék az otthonmaradottakat.

Surányi Elemér /Sao Paulo/ segéd-tisztis dolgozatából.